

Stichting
Pro Longo mai
Polanenstr. 79
1013 VS Amsterdam
Tel. 020-68 20 610 / 06 28 45 17 62
giro 314983

Longo mai

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68, D-17159 Dargun – Tel. (0049) 39959 23 881

Le Montois, CH-2863 Underveller – Tel. (0041) 32 4265 971

Karinthië

30 jaar leven aan de grens

“Wolven in schaapskieren”, “slapende terroristen”: zo schreven de kranten, toen we dertig jaar geleden onze Longo mai-coöperatie Hof Stopar in Zuid-Karinthië oprichtten.

Ze verdachten ons ervan, Karinthië bij Joegoslavië te willen inlijven, omdat we in een regioplan dat we in die tijd voor de Oostenrijkse regering hadden uitgewerkt, erop wezen dat Zuid-Karinthië en Gorenka in Slovenië in dezelfde klimatologische zone lagen. Dertig jaar later ondertekent Slovenië het Verdrag van Schengen en verdwijnen de grenscontroles. Wie had dat ooit kunnen denken?

We vonden het een goede gelegenheid om in de nacht van 21 december 2007 naar de douanepost op de Seebergsattel te rijden, om de opheffing van de controles met onze bureaus uit Slovenië te vieren. Wat hadden we hier vroeger uren staan wachten, tot de douane alle papieren en de inhoud van de auto tot in het kleinste detail had gecontroleerd. En dan nog de passagiers in de auto! Die werden altijd bijzonder verdacht. In de tijd van de Balkanoorlogen in de jaren negentig bezochten journalisten van het alternatieve medianetwerk AIM - tegen oorlog en nationalisme - geregeld onze boerderij. Als we deelnemers met Joegoslavische passen van het vliegveld Brnik bij Ljubljana afhaalden, konden we op de terugweg rekenen

op een lange stop bij de douane. In deze tijd legden we de eerste contacten tussen de bergboerenvereniging Coppla Kasa uit Eisenkappel en boerengezinnen in de Sloveense dorpen in de buurt. Samen ontwierpen we de grensoverschrijdende wandelroutes, die door boerinnen aan beide kanten van de grens wordt onderhouden. Wat nu vanzelfsprekend is, was toen voor de Karinthische overheid uitgesloten en gold als illegaal. Bijna alle Oostenrijkse wandelkaarten eindigden aan de grens met Slovenië en het duurde jaren voordat de wandelaars uit het buurland ook naar Eisenkappel mochten lopen - natuurlijk met een geldige pas.

De grens heeft ons trouwens nooit gestoord om in het zuidelijke buurland rond te kijken: alleen uit nieuwsgierigheid, of om op de markt in Ljubljana grote zakken met de lekkerste paprika's te kopen, om contacten te leggen of om vrienden te ontmoeten. Is de stijl bergpas eenmaal overwonnen, dan ligt het landschap voor je open. De mensen lijken vriendelijker en de zee is niet ver weg. Als gevolg van deze uitstapjes bezochten leden van de

vereniging van biologische boeren Biodar al voor de EU-toetreding van Slovenië onze coöperaties in Zuid-Frankrijk. In de jaren daarna ontstaat een levendige uitwisseling met de producentenvereniging PaisAlp in de Provence.

Hier in Karinthië hebben de aartsconservatievelingen er niets bij geleerd: alhoewel ondertussen meer Karinthers in het Sloveense buitenland werk vinden dan omgekeerd, doen ze geen moeite om goede bureaus te worden. Ze verhinderen het opstellen van tweetalige plaatsnaamborden, stoken op tegen het zogenaamde Slavische gevaar en volgens de nieuwste trend ook tegen het “islamistische gevaar”.

We weten maar al te goed, dat de voor onze huisdeur opgeheven Schengen-grens alleen maar een paar honderd kilometer naar het zuiden is verschoven. Aan de grens tussen Slovenië en Kroatië worden de controles verscherpt. Vluchtelingen worden in interneringskampen gestopt. Meerdere boeren moeten grote omwegen maken om op hun akkers in het andere land te komen, omdat de bruggen over de grensrivier zijn afgebroken om de bewaking te vereenvoudigen. Ons biedt de opening van de grens enkele nieuwe mogelijkheden. Onze schapen kijken al lang met een half oog naar het zuiden en we dromen ervan, ze samen met de kudde van Primoz in Slovenië op de alpe te drijven. De noordzijde van de Karawanken en de Steiner Alpen is rotsig en steil, de zuidzijde is met alpweiden bedekt. De boeren uit Eisenkappel hebben hun dieren al tijdens de monarchie op deze weiden gehoed. We zeiden het al: de regio's vullen elkaar klimatologisch en geografisch aan...

Beate Kauer

Bazel: Renovatie in het Longo mai huis

Sinds afgelopen herfst wordt er vlijtig gebouwd aan de nieuwe huisvesting achterin het Longo mai-huis in de binnenstad van Bazel, Zwitserland. Nico en Bert maakten de houten buitenconstructie voor de geplande rolstoeltoegankelijke kamers, badkamer en grote zaal. De isolatie van het platte dak, het tussenplafond en de buitenmuren bestaat uit wolvlies, dat door een vereniging, net als wij lid van het initiatief “Laines d’ici”, wordt gefabriceerd. Dit voorjaar zullen vele helpende handen de binneninrichting realiseren. De eerste leempleister is al aan de wand.

Zwitserland

Een boerderij is geen fabriek!

Een jaar geleden overhandigden we de Zwitserse regering in Bern de petitie “Stop de landvlucht”, die door bijna 40.000 mensen is onderschreven. We wilden met deze actie wijzen op de vele dwaalsporen in het landbouwbeleid.

Het is gewoon onmogelijk, dat steeds minder boeren steeds grotere steden moeten voeden, zonder dat dit op een dag tot een catastrofe zal leiden. Een milieuvriendelijke landbouw heeft veel handen nodig en die ontbreken nu al voor een veelzijdige voedingsmiddelenproductie en een correct beheer van weiden, hekken en bossen. We konden de nieuwe landbouwwet AP 2011 niet veranderen: er zullen steeds meer boerderijen verdwijnen en de overgeblevenen zullen de productie voor de agrarische industrie moeten leveren.

We blijven ons ook in de toekomst inzetten voor de diversiteit in de kleinschalige landbouw, bijvoorbeeld door het verzet tegen het zaadgoedmonopolie van grote zaadbedrijven en tegen het dreigende verlies van vele oude gewasensoorten. In dit nummer

schrijven we over de oprichting van het internationale noodcomité voor het behoud van de tarwediversiteit zonder gentechniek. Met de vereniging “Laines d’ici” in de Jura zetten we ons in voor nieuwe wegen in het gebruik van de wol. In 2009, door de UNO uitgeroepen tot het jaar van de natuurvezels, wil de vereniging een internationale bijeenkomst over de wol organiseren in Cernier (Neuchâtel) en een netwerk opzetten van wandelroutes langs plaatsen waar de wol een rol speelt. De boerenvakbond Uiterre wil de nieuwe landbouwwet nog veranderen en bereidt een referendum voor, om de thema's voedingsmiddelensoevereiniteit en sociale aspecten in de wet te laten opnemen. Op dit moment worden talrijke organisaties gevraagd dit initiatief te steunen. Een van deze organisaties is

Op 1 september vierden we het 30-jarig bestaan van de coöperatie Hof Stopar in Karinthië met vrienden uit Belgrado, Boedapest en Brussel.

het "Platform voor een sociaal duurzame landbouw", dat na de racistische rellen in 2000 in El Ejido (Andalusië) werd opgericht. In dit platform zijn consumentenverenigingen, producenten en vakbonden verenigd, die betere sociale omstandigheden in de Zwitserse landbouw eisen. Op de komende jaarlijkse bijeenkomst op 4 maart in Bern zullen talrijke campagnes en initiatieven worden voorgesteld, die zich alle met de import van "bittere" vruchten en groenten buiten het seizoen bezighouden. Deze inzet kon al resultaten boeken: meerdere kantons, waaronder Bern, Waadt, Neuchâtel en de Jura eisten van de regering dat "levensmiddelen, die onder omstandigheden worden geproduceerd die in Zwitserland ontoelaatbaar

zijn, niet meer in Zwitserland mogen worden geïmporteerd". Tot nog toe heeft de regering niet gereageerd, ondanks de onmenselijke werkomstandigheden bij de industriële productie van vruchten en groenten in El Ejido en in vele andere plaatsen. De Andaluische landarbeidersvakbond SOC heeft kortgeleden dringend om steun gevraagd. De Andaluische regering heeft de subsidie voor de cursussen, die de SOC aan landarbeiders en vakbondsleden aanbiedt, zonder opgaaf van redenen stopgezet. We geven deze oproep door aan onze vriendenkring, aan kerkgemeentes, aan maatschappelijk geëngageerde groepen en aan vakbonden, met de vraag minstens een deel van het door de SOC in Andalusië

gedane werk te financieren. Ondertussen maken steeds meer mensen zich zorgen over de herkomst van hun levensmiddelen. Ze proberen direct bij boer of tuinder of via een consumenten/producentengroep in te kopen. In het westen van Zwitserland zijn de afgelopen jaren 18 dergelijke organisaties ontstaan, die meer dan 3.500 gezinnen van levensmiddelen voorzien. Op 5 juli houden we op onze coöperatie Le Montois in de Zwitserse Jura een open dag, waar we met dit soort organisaties willen debatteren. We hopen op een levendige uitwisseling van standpunten. De dag zal met muziek en dans worden afgesloten. U bent van harte uitgenodigd!

Raymond Getaz

Oproep van het internationale noodcomité voor het behoud van de tarwediversiteit zonder gentechniek

Wereldwijd proberen grote zaadbedrijven de controle over de gebruiksgewassen, die de basis vormen voor de levensmiddelenverzorging van de wereldbevolking, in de hand te krijgen. Patenten, gentechniek, zogenaamde intellectueel-eigendomsrechten en verbod van niet geregistreerde soorten zijn enkele instrumenten die bedacht werden om van zaadgoed een commercieel product te maken en zo het eeuwenoude boerenrecht op eigen zaadgoed te vernietigen.

In plaats van de oorspronkelijke regionale veelvoud aan gewassen wordt de markt beheerst door enkele geselecteerde productierassen, die zich niet meer kunnen aanpassen aan regionale en klimatologische omstandigheden en alleen met kunstmest en chemische pesticiden groeien. Voor de ontwikkeling van nieuwe soorten is het teruggrijpen op de oorspronkelijke vormen van de gebruiksgewassen onvermijdelijk. Degene die geen toegang heeft tot deze oorspronkelijke vormen, is volledig afhankelijk van de zaadgoedconcerns.

De belangrijkste collecties van oude gebruiksgewassen, waaruit iedereen kan putten, zijn in de landelijke genenbanken te vinden. Nu zijn ook deze collecties in gevaar. Op 19 en 20 mei 2007 vond in Halle/Saale (D) een Europese bijeenkomst over zaadgoed plaats, waaraan boeren, tuinders en wetenschappers uit 25 landen en vier continenten deelnamen. Het was de derde Europese bijeenkomst over zaadgoed. In Halle was vooral de situatie in de genenbanken aan de orde.

Conclusie: In veel landen worden de genenbanken door gebrek aan geld stukje bij beetje afgeslankt en gaan de bestaande collecties verloren. Het komt ook voor, dat geld uit de staatskas vloeit om de industrie aan te trekken voor onderzoek in gentechniek binnen de genenbanken.

Het concrete voorbeeld voor dit laatste is de Duitse genenbank van het "Institut für Pflanzengenetik und Kulturpflanzenforschung", het IPK in Gatersleben, een van de grootste genenbanken van de wereld. Vanuit deze genenbank worden jaarlijks ongeveer 15.000 zaadgoedmonsters verstuurd, naar bestemmingen in de hele wereld.

Sinds meer dan tien jaar worden met gewassen uit de collectie van Gatersleben gentechnische proeven uitgevoerd, eerst in het lab, dan in kassen en ondertussen ook buiten op de velden van de genenbank, waar tegelijkertijd de oude soorten ter reproductie worden geteelt. In herfst 2006 heeft de genenbank, voorzover bekend, de eerste veldproeven met gentechnisch gemodificeerde tarwe uitgevoerd.

Op de bijeenkomst in Halle werd besloten een noodcomité op te richten en de bedreigde soorten buiten de genenbank te beschermen. Rond 12.000 verschillende tarwerassen liggen in Gatersleben in de diepvries. Ongeveer elke tien jaar moeten de monsters opnieuw worden gezaaid, om de kiemkracht te vernieuwen. Nu bestaat het gevaar dat ze op dat moment gentechnisch worden besmet. Elk jaar moeten dus monsters van deze soorten uit de genenbank worden gehaald en daarbuiten gentechniekvrij worden verbouwd. Het doel is, de soorten uit de collectie van Gatersleben uiteindelijk naar de landen van hun oorsprong terug te brengen.

Daarom zoeken we mensen op de hele wereld, die in hun tuin of op een stukje land een, twee of meerdere soorten wil verbouwen en beschermen. De genenbank stelt elke keer maar een paar gram zaden ter beschikking, die op een of twee vierkante meter kunnen worden gezaaid. Droog en ingevroren kunnen de zaden enkele jaren worden bewaard. We sturen met elk monster een instructie mee voor de teelt. In oktober 2007 kregen we de eerste 400 tarwerassen van de genenbank. In Zwitserland werden de wintersoorten gezaaid, voor de teelt van de zomersoorten van dit jaar hebben we mensen in Duitsland, Frankrijk en Zwitserland gevonden. Zolang de genenbank de veldproeven met gentechnische gewassen uitvoert, zullen we de betreffende soorten uit Gatersleben halen. We zoeken daarom nog veel medestrijders!

Belangstellenden kunnen zich (ook in het Nederlands) wenden tot:

Internationaal Noodcomité

**c/o Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68, D-17159 Dargun
Tel. 0049 39959 23 881; email: ulenkrug@t-online.de**

Het rapport over de bijeenkomst in Halle is in het Duits verkrijgbaar. De Engelse en Franse vertaling zal in de zomer ter beschikking komen.

Bouw van een stukje fundering voor het verwarmingshuis op Hof Ulenkrug. In dit gedeelte van de fundering zal het „energieknooppunt“ van de boerderij ontstaan: hier komen alle warmte- en stroomleidingen samen. Op de achtergrond het nieuwe gemeenschappelijke huis, gebouwd met hout, stro en leem.

Hof Ulenkrug

Goed brood voor nu en straks

Vervelen doen we ons zeker niet op de Longo maï coöperatie Hof Ulenkrug in Mecklenburg-Vorpommern, zelfs al zitten we daar met 15 volwassenen op een boerderij van 50 ha. Sinds drie jaar is een van onze zwaartepunten – afgezien van de zelfvoorziening met levensmiddelen – het produceren van de energie, die we in vorm van warmte, stroom of brandstof verbruiken.

Nadat we vorig jaar zonnepanelen geïnstalleerd hebben, staat dit jaar de bouw van een centraal verwarmingshuis op het programma, met daarin zowel een houtvergassingsketel voor de verwarming als een warmtekrachtkoppeling-installatie. Die activiteiten zijn eigenlijk ruim voldoende om ons evenwicht tussen politiek, werk en vrije tijd te bewaren. Aan wie hebben we het dus te danken, dat we vorig jaar ook nog eens een

“internationaal noodcomité voor het behoud van de tarwediversiteit zonder gentechniek” mochten oprichten? Van jeugdige overmoed en frivoliteit kan men ons intussen niet meer betichten. (We hebben er trouwens niets op tegen, als iemand die nog wil meebrengen.) “De toekomst van onze kinderen” klinkt als motief nogal pathetisch en wie begrijpt, wat het behoud van oude soorten daarmee te maken heeft? Misschien is het de opstan-

digheid, die aan de basis van onze coöperaties ligt, die ons ook deze keer heeft verleid.

Als het platteland leegloopt, gaan wij er wonen, als mensen worden uitgesloten, proberen we ze op te nemen, als landen oorlogen voeren, zijn wij deserteurs. Hiernaast kunt u lezen, waarvoor onze opstandigheid zich zo enthousiast inzet.

Jürgen Holzapfel

In Longo maï worden vele oude tarwesoorten geteeld

Brazilië

Verzet tegen gentech

Op 10 december 2007, de Dag van de Mensenrechten, organiseerden wij - de Longo maï-coöperatie Hof Stopar in Oostenrijk - met Attac en Via Campesina Austria een protestactie voor het kantoor van het Zwitserse agrochemieconcern Syngenta¹ in Wenen. De volgende gebeurtenis was de reden voor deze actie.

Op 21 oktober vorig jaar overviel een door Syngenta betaalde militie een tentenkamp van de Beweging van Landloze Landarbeiders MST in de Braziliaanse deelstaat Parana. De 34-jarige boer en MST-activist Valmir Mota de Oliveira, vader van drie kinderen, werd openlijk geëxecuteerd: hij werd tweemaal in de borst geschoten. Meerdere personen raakten zwaar gewond door kogels en mishandelingen. Twee andere MST-leden, Celso Barbosa en Celia Lourenço, werden door de moordenaars vervolgd, maar konden zich redden. De MST verklaart: "Valmir Mota heeft zoals vele honderden activisten de milieucriminaliteit van Syngenta wereldwijd bekendgemaakt. Dat kon het concern niet op zich laten zitten."

De MST is lid van de wereldwijde beweging Via Campesina, waarin kleine boeren en boerinnen, landlozen, landarbeiders en inheemsen zich inzetten voor het recht op voedselsoevereiniteit. De MST heeft meer dan 1 miljoen leden en strijdt sinds meer dan 20 jaar voor een rechtvaardige en sociale landbouwhervorming. In Brazilië is het land extreem ongelijk verdeeld: 1% van de landeigenaren bezit 43% van het landbouwoppervlak, waarvan een groot deel braak ligt. Ongeveer 300.000 landloze gezinnen hebben door de landbezettingen van de MST land gekregen. Bij de bezettingen werden meer dan 1000 mensen door pistoleros en militaire politie gedood. In maart 2006 hadden Via Campesina Brazilië en de MST de 120 ha grote testboerderij van Syngenta in Santa Teresa do Oeste voor de eerste keer bezet, uit

protest tegen de illegale kweek van gentechnisch gemanipuleerde zaden van soja en maïs. Het terrein ligt in de bufferzone van het Iguacu Nationaal Park, met de gelijknamige beroemde watervallen. Volgens Braziliaans recht mag binnen de reikwijdte van 10 km om het natuurreservaat geen gentechniek worden gezaaid. Dankzij de hardnekkigheid van de bezetters veroordeelde het uitvoerende orgaan van het Braziliaanse ministerie van Milieu IBAMA Syngenta tot een geldboete van omgerekend 360.000 euro. Het concern kon de straf ontkomen, omdat de regering-Lula de wet veranderde en de bufferzone tot 500 m verkleinde. Met de bezetting van de proefvelden voor gentechniek wilde de MST de aandacht vestigen op de schaamteloze handelingen van de multinationale agribusiness in Brazilië, die zelfs eenmalige natuurmonumenten zoals het reservaat Iguacu met gentechniek en agrochemische producten vervuult. De Syngenta-proefvelden grenzen bovendien aan de al langer bestaande MST-nederzetting "Olga Benario" en vervuilen de daar geteelde traditionele maïsoorten. Meteen bij het begin van de bezetting deed de MST het voorstel, de Syngentaboerderij te transformeren in een Centrum voor Ecologische Landbouw, waar inheemse zaden zouden kunnen worden gekweekt ten bate van de kleinschalige landbouw. De gouverneur van de deelstaat Parana, Roberto Requiao, ondersteunde dit idee. Per decreet liet hij de Syngentavelden onteigenen en beval de oprichting van het centrum. Het ministerie van Justitie, bein-

vloed door de machtige grootgrondbezitters, hief dit decreet weer op. Toen de 70 boerengezinnen, die zich op het terrein hadden geïnstalleerd, een ontruimingsbevel van justitie kregen en er steeds weer moorddreigingen door de privé-milities van Syngenta werden geuit, verlieten ze in juli 2007 de proefvelden. Ze trokken naar de aangrenzende nederzetting "Olga Benario". Daar dook op 20 juli een zwaarbewapende Syngenta-militie op, de huurlingen uitten moorddreigingen en ontladden uiteindelijk hun wapens op een vlag van de MST. Er werd aangifte gedaan en de politie protocollende deze gebeurtenis. Op 21 oktober keerden de bezetters op het Syngentaterrein terug - natuurlijk onbewapend - om een vreedzame oplossing van het conflict naar de wens van de landlozen tot stand te brengen. Dezelfde dag kwam het tot de hierboven beschreven overval door

Kokopelli veroordeeld!

Op 14 januari 2008 werd in Frankrijk het laatste verdict verkondigd in de rechtsstrijd tussen het zaadbedrijf Baumaux en de vereniging Kokopelli. Baumaux had Kokopelli wegens „oneerlijke concurrentie“ aangeklaagd, omdat veel van de groentesoorten, die Kokopelli in omloop brengt, niet in het Franse soortenregister staan ingeschreven. Door het sparen van de hiermee verbonden kosten zou Kokopelli een onrechtvaardig marktvoordeel hebben gehad.

Kokopelli streeft echter naar iets heel anders: deze vereniging voor het behoud en in cultuur brengen van oude groentesoorten interesseert zich niet voor commerciële zaadhandel, maar wijdt zich volledig aan het behoud en de dynamische ontwikkeling van biodiversiteit.

Zonder hieraan acht te geven, veroordeelde het hoogste Franse gerechtshof Kokopelli tot een schadensvergoeding aan Baumaux van 12.000 euro. Tegelijkertijd werd een tweede oordeel gesproken: een boete van 17.500 euro voor het illegale inverteren van zaadgoed komt de Franse Staat en de Federatie van Zaadindustrieën (FNPSPF) ten goede. De derde boete van 5.000 euro is bestemd voor een publieke informatiecampagne om de risico's van Kokopelli's handelen algemeen bekend te maken. Een zwarte dag voor de oude, zaadvaste soorten en de biodiversiteit in Europa.

de bewakers van de bij Syngenta onder contract staande veiligheidsfirma NF. Syngenta geeft weliswaar toe met NF-milities beveiligingscontracten te hebben gesloten, maar daarin is het dragen van wapens niet inbegrepen. De mensenrechtsorganisatie Terra de Direitos meent hierover: "De NF-milities werden wegens illegaal wapenbezit aangeklaagd en een directeur van de firma gearresteerd. Syngenta wist daarvan, heeft toch het contract met NF niet opgezegd, maar blijkbaar de moorddadige overval besteld." MST, Via Campesina, Terra de Direitos en vele andere milieu- en mensenrechtsorganisaties wereldwijd veroordelen Syngenta's handelen scherp. We sluiten ons aan en eisen, dat het multinationale concern voor de moord verantwoordelijk aflegt, dat het betaalt voor de schade aan milieu en de sociale gevolgen hiervan, dat het de proefvelden teruggeeft en het

land verlaat. We doen een oproep aan iedereen zich bij deze eisen aan te sluiten en op 17 april, de Dag van de Boerenstrijd², met acties tegen Syngenta te protesteren.

Heike Schiebeck

¹ Syngenta met zetel in Bazel is de grootste pesticideproducent ter wereld en staat in het rijtje van commercieel zaadgoed op de derde plaats. Het concern heeft 19.000 werknemers in meer dan 90 landen, is actief op het gebied van gentechniek en stelde in 2001 de DNA-kaart van een rijstsoort samen. Een patent op het afbloeien van de rijst werd toch niet ingewilligd. Het hooggiftige Syngenta-herbicide Paraquat is in Europa verboden. Door het gebruik van deze herbicide in de landen in het zuiden, zijn er jaarlijks duizenden vergiftigingen en doden onder de landarbeiders.

² Op 17 april 1996 werden in Eldorado do Carajas in het noorden van Brazilië bij een massaker aan landlozen 19 MST-leden vermoord. Via Campesina riep deze datum uit tot de Dag van de Boerenstrijd. Jaarlijks vinden wereldwijd acties plaats voor de toegang en het recht op zaadgoed, land en water en tegen alle vormen van onderdrukking van de landelijke bevolking.

Zeleniy Haj in Transkarpatië

Deze winter kon een gedeelte van de Transkarpatische Longo maï groep in de nieuwe boerderij Zeleniy Haj wonen. Op de bovenverdieping zullen dit jaar twee gastvertrekken en een kantoorruimte worden gebouwd. Om voldoende woonruimte voor de hele groep en voor de gasten te scheppen, is ook de renovatie van het oude huisje op het terrein gepland.

Vrienden uit Spanje stellen hun project voor

In de bergen bij Madrid ligt La Puebla

Het collectief "Los Apisquillos" ontstond in de herfst van 2000. Met zeven mensen zijn we uit Madrid naar het kleine dorp "Puebla de la Sierra" getrokken. Nu zijn we met tien volwassenen en een kind. We proberen te leven van wat hier groeit en gedijt.

Als collectief van het land te leven zonder andere verzorgingsmogelijkheden, is tegenwoordig een odyssee. Alhoewel ieder van ons verschillende motieven heeft, gaat het wezenlijk om de volgende drie punten: afwijzing van de abstracte lonarbeid, de grote zorg over de dramatische consequenties van de vernietiging van de landelijke cultuur en de wil onafhankelijke levensruimte te scheppen.

Dit willen we in praktijk brengen: werkelijk leven, in direct contact met de natuur, niet gemediatiseerd. We proberen het leven te pakken, ons te onttrekken aan het geklets van deze maatschappij, afstand te nemen van de verveling en de inhoudloosheid van het burgerlijk activisme, dat een uitdrukking is voor het grote gebrek aan een echte, so-

leerden schapen scheren en scheren sindsdien de kuddes in de streek rondom Madrid. Enkelen werken in het bos. Een halve ruïne in het dorp restaureerden we met regionaal beschikbare bouwstoffen tot onze eerste woning. Een moestuin, kippen, bijen en de opbrengst uit het bos dragen bij aan de zelfverzorging. Afgelopen herfst zijn we begonnen met de verwerking van de melk van onze dieren. Een deel van deze producten is voor ons, de rest wordt lokaal afgezet. Dat alles is echter niet genoeg – afhankelijk van wat we willen bereiken.

Tegenstellingen

We stellen onze doelstellingen voortdurend bij. We leren omgaan met de grenzen, waarop we zowel binnen als buiten de groep stuiten. Door het gebrek

Aardappels rooien in La Puebla de la Sierra

ciale eenheid, die niet door ideologie wordt bepaald. Ons organisatieprincipe luidt "iedereen krijgt wat hij nodig heeft" en we proberen deze behoeftes collectief vast te leggen. We hebben geen loon, geen vaste werktijden, geen vakantie. Onze groep staat open voor mensen die ons willen leren kennen, ons iets willen leren of van ons iets willen leren, willen meewerken of gewoon afwisseling zoeken.

Activiteiten

We bezitten een van de laatste schaapskuddes van het ras "rubia del molar" en een geitenkudde, die we van een fokker uit het dorp konden kopen. We

aan financiële middelen en eigen land, en door de constante tegenwerking van de burgemeester, die de toekomst van zijn dorp vooral in de toeristisch-stedelijke ontwikkeling ziet, lukt het ons niet de productie onder gunstige omstandigheden op gang te brengen. La Puebla ligt een uur van Madrid af en staat mede daarom onder sterke invloed van een ongeremde vernieuwingsdrift, die de traditionele sociaal-ecologische en culturele rijkdom (zoals de oude schaapspaden en de voor iedereen toegankelijke gemeentelijke inrichtingen) in gevaar brengt. Wij willen meepraten in de lokale politiek, willen dat ons dorp

De geiten van "Los Apisquillos" onder de eiken

door de werkelijke bewoners wordt beheerd, willen de gemeenschappelijke structuur van het dorp bovenaan de agenda zetten en nieuwe bewoners aantrekken. De gemeentes die tot het district Madrid horen en minder dan honderd inwoners hebben, zouden zich zo moeten organiseren. In de praktijk ziet dat er helaas anders uit: mensen die hier alleen staan ingeschreven en hier helemaal niet wonen, hebben de beste posities in de lokale politiek bemachtigd.

Fondsen gezocht

Dit jaar willen we speciaal naar fondsen zoeken voor de installatie van een kaasmakerij en voor de aankoop van land, om de dieren een beter onderkomen te bieden. We willen een rechtsgeldige structuur oprichten (vereniging of stichting) die eigenaar is van ons bezit en daarmee garant staat voor het gebruik ervan dat ons voor ogen staat.

Open vragen

Wanneer iemand ons vraagt: "Hebben jullie een voorstel? Brengen jullie iets nieuws?" antwoorden we graag met een reeks vragen, die we ons ook zelf stellen: "Is het mogelijk iets nieuws te scheppen binnen deze kapitalistische maatschappij? In welke mate beïnvloedt de natuurlijke omgeving ons denken? Wat biedt de stad ons als toekomst? Heeft het zin zich in te zetten voor dingen, die te ver van ons bed staan? Welke rol spelen de toenemende milieuvulling, de bedreigde biodiversiteit, de verloren gegane kennis van oude ambachten en traditionele landbouw en de vergeten solidarische maatschappelijke levensvormen, als we op zoek zijn naar de verwerkelijking van onze idealen?"

Los Apisquillos
C/Mayor nr. 50
Puebla de la Sierra
28190 Madrid
0034 91 869 6004

Costa Rica

Jonge acrobaten

Van 26 juni tot 21 juli 2007 was de kindercircusschool "Fantazztico" uit Costa Rica in Europa op tournee. In 23 steden, waaronder Wenen en Parijs, traden de kinderen op in theaters, circus tenten, gymzalen en gemeentelijke centra. Talrijke opvoeringen op straat, vuurshows en workshops met Europese kinderen completerden het programma.

"Fantazztico" is een project van de vereniging "Vida Nueva", die in 1996 is opgericht als reactie op de toenemende verarming in de buitenwijken van San Isidro. De Longo maï-vluchtelingencoöperatie Finca Sonador, die ongeveer 30 kilometer ten zuiden van deze stad ligt, is in grote mate bij dit initiatief betrokken.

De kleine artiesten van "Fantazztico" zijn gemiddeld 12 jaar oud. Ze beschikken over grote talenten en veel creativiteit. Uit vakkringen klinken positieve commentaren. Hun levendige interpretatie, een mengsel van een ontroerende fantasie, fijngevoelige humor en Latijns-Amerikaans temperament, inspireerde jong en oud. Roland Spendlingwimmer, organisator van de tournee, zegt over de indrukken en ervaringen: "Ik kom steeds meer tot de overtuiging, dat deze kinderen, die in onze maatschappij als wild, moeilijk en hyperactief worden gekenmerkt, over een enorm po-

tentieel aan artistiek talent beschikken. Ze benaderen onze maatschappij met een gezond kritische blik. Zolang ze geen vroegrijpe kopie van volwassenen zijn, reageren de kinderen spontaan, zonder geremdheid en met veel fantasie. Ze zetten de wereld van de volwassenen op zijn kop; deze simulatie van het leven die als "de realiteit" van onze maatschappij wordt gepresenteerd. Ze komen in opstand tegen een maatschappij die hen uitsluit. Ze zijn, zonder het te weten, de authentieke artiesten. Ze calculeren niet, ze spelen gewoon - maar toch serieus en diepgaand."

De tournee overtrof alle verwachtingen. Talrijke contacten werden gelegd en het positieve financiële resultaat is de eerste steen voor de grootste droom van de kinderen: de bouw van een eigen circusschool in San Isidro. Een uitnodiging voor een nieuwe reis door Europa, in 2009, hebben ze al gekregen.

Christoph Gessler

